

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 10. 2021, sp. zn. 11 Tdo 1044/2021, ECLI:CZ:NS:2021:11.TDO.1044.2021.1

Číslo: 42/2022

Právní věta:

Zákonná díkce „ve spojení s organizovanou skupinou“, obsažená v § 283 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, dopadá i na volnější formy vztahu pachatele k takové skupině, než je jeho členství v ní. K naplnění tohoto znaku kvalifikované skutkové podstaty tak může dojít i významnější spoluprací s organizovanou skupinou, jež působí ve více státech, z nichž jedním může být Česká republika, v zásadě srovnatelnou s jeho členstvím v takové skupině.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.10.2021

Spisová značka: 11 Tdo 1044/2021

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy

Předpisy: § 283 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Dotčená rozhodnutí:

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 1985, sp. zn. [11 To 51/85](#), uveřejněné pod číslem 45/1986 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2010, sp. zn. [8 Tdo 237/2010](#), uveřejněné pod číslem 22/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. [11 Tdo 268/2016](#), uveřejněné pod číslem 52/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. [4 Tdo 981/2018](#)

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného P. H. proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. 6. 2021, sp. zn. 3 To 38/2021, v trestní věci vedené u Krajského

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2021, sp. zn. 46 T 13/2020, byl obviněný P. H. uznán vinným zvláště závažným zločinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. b), c), odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, a to dílem dokonaným a dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Za to byl odsouzen podle § 283 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 15 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně mu byl podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí věci, a to věci podrobně specifikovaných v citovaném rozhodnutí soudu.

2. Uvedený rozsudek napadl obviněný odvoláním, které bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. 6. 2021, sp. zn. 3 To 38/2021, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto.

3. Podle skutkových zjištění Krajského soudu v Brně se obviněný P. H. dopustil zmíněné trestné činnosti tím, že:

jako člen organizované skupiny působící na území České republiky a Polské republiky po předchozích dohodách, ve vzájemné součinnosti a dělbě úkolů, vedeni společným záměrem se samostatně stíhanými A. M. S., bytem v Polské republice, a M. Š., bytem XY, a dalšími dosud neustanovenými osobami se vědomě podílel v době od přesně nezjištěného dne roku 2016 do 29. 3. 2018 asi v 15 případech na organizaci a realizaci dovozu léčivých přípravků s obsahem hydrochloridu pseudoefedrinu, zejména léků APSELAN® a SUDAFED® s obsahem 60 mg hydrochloridu pseudoefedrinu v jedné tabletě, CIRRUS® a CIRRUS DUO® s obsahem 120 mg hydrochloridu pseudoefedrinu v jedné tabletě, případně dalších léčiv, která nejsou vyráběna a ani registrována v České republice a která již nebyla v původních, originálních obalech a tzv. blistrech, ale vylopána z blistrů a uložena v plastových sáčkích, v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) ze dne 11. 2. 2004 č. 273/2004 o prekurzorech drog, kterým je látka pseudoefedrin zařazena do přílohy č. 1, Kategorie I, ve smyslu článku 2 písm. a) tohoto nařízení, přičemž jediným důvodem tohoto jednání bylo zajištění léčiva s obsahem pseudoefedrinu pro následnou opakovanou výrobu hydrochloridu metamfetaminu (pervitinu) a získání finančního prospěchu prodejem vyrobené drogy, a to tím způsobem, že:

A. M. S. zajišťovala na území Polské republiky výše uvedené léčivé přípravky zejména od osoby A. F., které následně ve svém přechodném bydlišti ve XY, Polská republika, sama nebo společně s dalšími osobami vyjímala z originálních obalů, vylopávala z blistrů a ukládala do plastových sáčků z důvodu snadnějšího převozu, manipulace a přepočtu požadovaného množství, které na základě předchozí objednávky prostřednictvím osobních jednání, sociálních sítí a komunikačních programů jako Skype, WhatsApp a dalších, zprostředkované M. Š., dovážela osobním motorovým vozidlem tov. zn. XY, polské reg. zn. XY, na místa předání, která se nacházela zejména na území města XY, zejména šlo o parkoviště nákupního centra XY, v posledním zjištěném případě o parkoviště Obchodního centra XY a další, kde je předávala za přítomnosti M. Š. obviněnému P. H., kterého znala pod příjmením H., za předem smlouvenou cenu, současně od něho obdržela v injekčních stříkačkách část pervitinu z výroby, kterou provedl v rámci a s vědomím této skupiny obviněný P. H. s další dosud neustanovenou osobou označovanou jako „m. M.“ zejména v nemovitosti č. p. XY v obci XY, dále v rekreační chatě č. e. XY v obci XY, případně na dalších dosud neustanovených místech, přičemž M. Š. objednával prostřednictvím sociálních sítí, komunikačních programů jako

Skype, WhatsApp a osobních jednání od A. M. S. léčivé přípravky s obsahem pseudoefedrinu na základě předchozí osobní domluvy s obviněným P. H., který stanovoval množství léčiv podle svých finančních možností, když objednávky se zpočátku pohybovaly v částkách desetitisíců a v pozdější době v částkách statisíců korun za jednotlivá odebraná množství léčiv, dále zprostředkovával i místa setkání, kterých se ve všech případech aktivně účastnil, přičemž za jednotlivé zprostředkované dodávky léčiv zpočátku dostával od A. M. S. finanční odměnu, v pozdější době provizi ve formě léčiv, které po dohodě předával obviněnému P. H., který z léčiv vyrobil hydrochlorid metamfetaminu - pervitin, část vyrobené drogy si ponechal a část předal zpět M. Š., který drogu opakovaně prodával nejméně jedné osobě slovenské národnosti vystupující pod jménem N. nebo R. za sjednanou cenu 1 000 Kč za 1 gram a část si ponechával pro vlastní potřebu;

M. Š. se podílel i na vlastní výrobě pervitinu tím, že zajišťoval vědomě dovoz a odvoz osobním motorovým vozidlem tov. zn. XY, reg. zn. XY, obviněného P. H. a další dosud neustanovené osoby vystupující pod jménem m. M., včetně potřebného vybavení a chemických látek k výrobě drogy na místa, kde došlo k realizaci její výroby, v některých případech se účastnil nákupů chemických látek, případně dalších věcí potřebných k výrobě drogy společně s obviněným P. H.;

obviněný P. H. si v uvedeném počtu případů prostřednictvím M. Š. objednával od A. M. S. léčivé přípravky s obsahem pseudoefedrinu podle svých finančních možností, když zpočátku šlo o jednorázové objednávky v řádu desetitisíců korun, později z důvodu navýšení finančního potenciálu prodejem vyrobené drogy z dovezených léčiv šlo o jednorázové objednávky v řádu statisíců korun, které osobně od A. M. S. přebíral za dohodnutou cenu na území města XY za přítomnosti osoby M. Š., přičemž na místě uhradil A. M. S. buď celou sjednanou finanční částku, případně vzniklý nedoplatek uhradil při dalším odběru léčiv; léčiva následně užil v rámci a s vědomím této skupiny v rozporu zejména s ustanovením § 4 a § 12 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, ve znění pozdějších předpisů, k výrobě pervitinu, kterou prováděl společně s další dosud neustanovenou osobou označovanou jako „m. M.“, zejména v nemovitosti č. p. XY v obci XY, v rekreační chatě č. e. XY v obci XY, případně na dalších dosud neustanovených místech Jihomoravského kraje, s tím, že část vyrobené drogy předával při nákupu léčiv A. M. S. a zbylou větší část vyrobené drogy dále distribuoval blíže nezjištěným způsobem; na výrobě drogy se podílel i M. Š. tím, že obviněného P. H. a další osoby podílející se na této výrobě vozil osobním motorovým vozidlem tov. zn. XY, reg. zn. XY, včetně varny a dalších potřebných věcí k nemovitostem, kde docházelo k výrobě drogy; současně obviněný P. H. vyráběl pervitin i z léčiv s obsahem pseudoefedrinu, která obdržel M. Š. jako provizi od A. M. S. za dodání těchto léčiv obviněnému P. H.; vyrobenou drogu z léčiv z provize zčásti předal zpět osobě M. Š., část si ponechal.

Popsaným způsobem jednal obviněný nejméně v následujících případech:

1. dne 23. 8. 2017 kolem 21:23 hodiny prodala A. M. S. obviněnému P. H. na parkovišti nákupního centra XY v XY léčivé přípravky, které krátce předtím přivezla svým osobním motorovým vozidlem z Polské republiky, a to APSELAN® s obsahem 60 mg hydrochloridu pseudoefedrinu v jedné tabletě, v množství nejméně 50 000 kusů tablet tohoto léčiva za částku 550 000 Kč, léčivo v uvedeném množství si převzal obviněný P. H. a uhradil pouze část ceny ve výši 250 000 Kč, současně předal pervitin v dosud nezjištěném množství jedné až několika uživatelských dávek A. M. S.; obchod zprostředkoval M. Š. na základě předchozí domluvy s oběma jmenovanými a na místě obdržel provizi 500 ks tablet léčiva APSELAN®, uložených v plastovém sáčku, které

předal obviněnému P. H. na základě předchozí domluvy k výrobě drogy, když část drogy vyrobené z léčiv, které obdržel M. Š., obviněný P. H. předal M. Š. zpět; z uvedeného množství 50 500 ks tablet vyrobil s vědomím a v rámci této skupiny obviněný P. H. přesně nezjištěné množství pervitinu s tím, že obvyklým postupem bylo možno vyrobit minimálně 1 784 gramů pervitinu;

2. dne 26. 9. 2017 kolem 17:45 hodiny A. M. S. na parkovišti u domu č. XY v XY předala léčivé přípravky, které krátce předtím přivezla svým osobním motorovým vozidlem z Polské republiky, a to APSELAN® s obsahem 60 mg hydrochloridu pseudoefedrinu v jedné tabletě v množství 5 000 tablet O. N., s níž odnesla léčiva do domu č. XY, kde jí M. Š., který obchod zprostředkoval, zaplatil za léčiva částku 50 000 Kč a předal je k výrobě pervitinu obviněnému P. H., který z uvedeného množství vyrobil přesně nezjištěné množství pervitinu, přičemž obvyklým postupem bylo možno vyrobit minimálně 176 gramů pervitinu, z něhož část předal zpět M. Š. pro vlastní potřebu; následně kolem 19:00 hodiny A. M. S. na parkovišti nákupního centra XY v XY předala léčivé přípravky CIRRUS® s obsahem 120 mg hydrochloridu pseudoefedrinu v jedné tabletě v množství nejméně 12 960 kusů tablet za částku 300 000 Kč za přítomnosti M. Š. obviněnému P. H., který současně uhradil i nedoplatek za nákup léčiv dne 23. 8. 2017 ve výši 300 000 Kč; zároveň obviněný P. H. předal pervitin v dosud nezjištěném množství jedné až několika uživatelských dávek A. M. S.; následně v rámci a s vědomím této skupiny obviněný P. H. vyrobil z uvedených léčiv přesně nezjištěné množství pervitinu s tím, že obvyklým postupem bylo možno vyrobit minimálně 685 gramů pervitinu;

3. dne 18. 11. 2017 kolem 16:30 hodiny na parkovišti nákupního centra XY v XY došlo ke schůzce A. M. S. s obviněným P. H., při které obviněný vyměnil A. M. S. padělané bankovky měny EUR, kterými jí zaplatil při úhradě léčiv z předchozího obchodu, současně jí předal pervitin v přesně nezjištěném množství jedné až několika uživatelských dávek;

4. na základě osobní schůzky a domluvy na objednávce množství a ceně léčiv mezi obviněným P. H. a M. Š. v přesně nezjištěný den měsíce března 2018 M. Š. ve dnech 24. až 25. 3. 2018 navštívil A. M. S. v jejím bydlišti v XY, Polská republika, kde sjednal konkrétní množství, která byla schopna A. M. S. zajistit pro obchod a upřesnění ceny, místa a času předání, k němuž došlo dne 29. 3. 2018 kolem 16:00 hodiny na parkovišti obchodního centra XY v XY, kam A. M. S. dovezla z Polské republiky 37 112 ks (14 223,4 gramů) tablet léčivého přípravku CIRRUS DUO®, obsahujících 4 500 gramů hydrochloridu pseudoefedrinu k prodeji obviněnému P. H. za částku 932 000 Kč, léčivé přípravky měla ukryty ve vnitřním prostoru plechového disku s pneumatikou, který byl uložen v zavazadlovém prostoru jejího vozidla tov. zn. XY, polské reg. zn. XY; na místě se setkala s obviněným P. H., dále s M. Š. a R. Š. u restaurace McDonald's, následně přešli k venkovnímu vchodu, kde obviněný P. H. předal A. M. S. 1 ks upravené plastové injekční stříkačky (tzv. tlačky) o objemu 2 ml s modrým pístem, obsahující 1,290 gramu pervitinu s koncentrací metamfetaminové báze 69,7 %, současně řešili finanční hotovost, kterou měl P. H. připravenou, jež byla nižší než částka sjednaná za dovozené množství léčivých přípravků, avšak M. Š. se za pozdější úhradu nedoplatku obviněným P. H. zaručil; poté byli všichni jmenovaní před předáním léčiv a úhradou části sjednané ceny na místě zadrženi policejním orgánem, přičemž předmětné léčivé přípravky chtěla tato skupina použít k výrobě pervitinu obviněným P. H., jehož z uvedeného množství léčiv mohlo být vyrobeno nejméně 4 100 gramů.

Obviněný P. H. tak v rámci popsané součinnosti jednal s vědomím, o jaká léčiva a psychotropní látku jde, a i přes to, že nedisponoval příslušným oprávněním pro nakládání s omamnými a

psychotropními látkami a s jedy, z dodaného a následně zpracovaného množství léčivých přípravků vyrobil přesně nezjištěné množství pervitinu, když obvyklým postupem bylo možno vyrobit minimálně 2 645 gramů pervitinu, dalších 4 100 gramů pervitinu zamýšlel vyrobit z objednaného a dovezeného množství léčiv dne 29. 3. 2018, tedy celkem šlo o 6 745 gramů drogy; prodejem tohoto množství dílem bylo získáno a dílem bylo zamýšleno získat finanční prospěch ve výši celkem 4 776 606 Kč po odečtení vzniklých nákladů spojených s nákupem léčiv a chemických látek nezbytných k výrobě;

přičemž látka pseudoefedrin je zařazena do přílohy č. 1, kategorie I, ve smyslu čl. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) ze dne 11. 2. 2004 č. 273/2004 o prekurzorech drog a metamfetamin, Tj. (+)-1-fenyl-2-methylaminopropan, náleží mezi psychotropní látky zařazené do seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách a přílohy č. 5 k nařízení vlády o seznamech návykových látek č. 463/2013 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Obviněný P. H. napadl dovoláním podaným prostřednictvím svého obhájce obě citovaná rozhodnutí nižších soudů, a to v celém jejich rozsahu. Uplatnil v něm dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť napadená rozhodnutí podle jeho mínění spočívají na nesprávném hmotněprávním posouzení věci.

5. V odůvodnění svého dovolání obviněný předně namítá, že soudy chybně vyhodnotily výpověď svědka M. Š., kterou dovolatel považuje za zcela nevěrohodnou. Obviněný přitom upozorňuje, že také soud prvního stupně a případně i odvolací soud dospěly k závěru, že tuto výpověď nelze vnímat jako zcela věrohodnou a lze z ní vycházet pouze tam, kde je v souladu s dalšími důkazy. Podle obviněného ovšem žádné jiné důkazy, jako je např. výpověď svědků A. M. S. a M. S., nedokládají, že by obviněný vyráběl pervitin. Pouze svědek M. J. ve své výpovědi uvedl, že obviněný měl „vařit pervitin po kilech“, avšak z této části výpovědi nelze podle něj vycházet, jelikož tento svědek hovořil pouze o tom, co měl vědět z doslechu, a to bez uvedení zdroje těchto informací, přičemž se jeho výpověď podstatně rozchází s výpovědí svědka M. Š. Podle dovolatele tak pro závěr o výrobě drogy jeho osobou chybí pádné důkazy, přičemž osamocený důkaz výpovědi svědka M. Š. nemůže být jediným podkladem pro rozhodnutí o jeho vině.

6. Obviněný dále namítá, že jeho jednáním nebyl naplněn kvalifikační znak podle § 283 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, tedy že nedošlo ke spáchání trestného činu ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech. Obviněný k tomu uvádí, že tento znak může být naplněn, pokud pachatel je sám členem takové skupiny či jedná ve spojení s takovou skupinou, přičemž dále se ve své argumentaci zabývá těmito variantami. K první variantě namítá, že nemohl jednat ve spojení s organizovanou skupinou, jelikož se setkával pouze se svědky, kterými jsou samostatně stíhaní A. M. S. a M. Š., přičemž pouze tyto dvě osoby nemohou tvořit organizovanou skupinu. Existenci takovéto skupiny přitom tito svědci obviněnému nesdělili a ze žádného důkazu nevyplývá, že by obviněný věděl, že jedná ve spojení s organizovanou skupinou.

7. K druhé variantě pak obviněný vytkl, že nemohl být členem organizované skupiny společně se svědky A. M. S. a M. Š., jelikož jejich vzájemná spolupráce nedosahovala nezbytné míry sofistikovanosti, koordinace a užšího spojení těchto osob. Podle obviněného mezi nimi nedošlo ani k rozdělení rolí, nebyla mezi nimi žádná hierarchie a nedocházelo mezi nimi k rozdělování zisku z trestné činnosti. V souladu s judikaturou citovanou obviněným tedy v dané věci chybí základní náležitosti pro závěr o existenci organizované skupiny. Podle názoru obviněného měla svědkyně A. M. S. na území České republiky velké množství odběratelů, přičemž s obviněným nebyla, kromě několika setkání v délce trvání v řádu minut, v žádném kontaktu, vzájemně si v důsledku jazykové

bariéry nerozuměli a zmíněná svědkyně nevěděla nic o tom, co se děje s předanými léčivými a kdo a jak je má zpracovat. Stejně tak svědek M. Š. zajišťoval podle své výpovědi odběr léčiv nejen pro obviněného, ale i pro další osoby. Obviněný tedy zdůrazňuje, že i pokud by připustil, že drogy vyráběl, činil by tak zcela samostatně a bez spolupráce s třetími osobami, což podle jeho názoru vyplývá také z jeho trestní minulosti, když byl v kontaktu s drogami i předtím, než měl údajně spolupracovat se svědky A. M. S. a M. Š., a dokonce i po zahájení trestního stíhání, a to opět samostatně. Obviněný znovu zdůrazňuje, že se podle svého tvrzení jakkoli necítil jako člen organizované skupiny a nebyl si vědom, že by takováto skupina existovala a působila i v zahraničí. Obviněný podle svého mínění ani nevěděl, kde se A. M. S. zdržuje, jaké má občanství a odkud léčiva vozí. Léčiva přitom nebyla předávána v původních obalech, chyběly u nich příbalové letáky a nikterak z nich nebyl zjevný jejich původ, když je dovozel navíc přebíral vždy na území České republiky a podle obžaloby se měl dopouštět i výroby pervitinu v Jihomoravském kraji.

8. Závěrem tak obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil jak napadené usnesení vrchního soudu, tak i rozsudek krajského soudu, a dále přikázal krajskému soudu, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

9. K dovolání obviněného P. H. se vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který předně konstatoval, že obviněný ve svém dovolání pouze zopakoval svou obhajobu, kterou již uplatnil jak před soudem prvního stupně, tak před odvolacím soudem, přičemž tato obhajoba byla oběma soudy nižších stupňů řádně vypořádána. Podstatná část námitek dovolatele pak podle státního zástupce směřuje proti učiněným skutkovým zjištěním. Tyto námitky přitom zjevně nenaplnují žádný z důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ani podle jiného ustanovení. Za právně relevantně uplatněnou skutkovou námitku z hlediska daného dovolacího důvodu by totiž bylo možno považovat toliko námitku extrémního nesouladu mezi provedeným dokazováním a učiněnými skutkovými zjištěními. Takovou námitku však dovolatel podle státního zástupce neuplatnil, jelikož neuvedl, které z četných úvah soudu prvního stupně či odvolacího soudu považuje za zcela svévolné a nesmyslné.

10. Celkový obsah námitek dovolatele tak podle státního zástupce směřuje spíše k tomu, že soudy měly porušit zásadu *in dubio pro reo*, která je však zásadou procesní, a nikoliv hmotněprávní. Dodržení této zásady je přitom podle názoru státního zástupce Nejvyšší soud oprávněn a povinen posoudit pouze za situace, kdy by porušení této zásady pro jeho závažnost vedlo k porušení ústavního práva dovolatele na spravedlivý proces.

11. Státní zástupce dále k argumentaci dovolatele, podle které si nemohl být vědom skutečnosti, že svědkyně A. M. S. působí v Polsku, a to ani na základě toho, že hovořila polsky, odkazuje na skutečnost, že tato svědkyně při předávání léčiv užívala motorové vozidlo s polskou registrační značkou, z čehož dovolateli muselo být patrné, že jde o osobu žijící v Polsku. Státní zástupce dále poukázal na úvahu odvolacího soudu, podle které byl i následný pokus dovolatele o převoz léků z Bosny a Hercegoviny uskutečněný dne 11. 12. 2018, tedy již po zadržení obviněného a jeho spolupachatelů, opět motivován snahou opatřit si materiál pro výrobu pervitinu. Dovolateli tak muselo být zcela nepochybně známo, že k tomu vhodná léčiva je možno získat pouze mimo území České republiky.

12. Uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. tak podle názoru státního zástupce odpovídá dovolání pouze v té části, v níž dovolatel uvádí, že skutková zjištění soudů stran jeho spolupráce se svědky nestačí k závěru o spáchání trestného činu ve spojení s organizovanou skupinou působící na území více států. S touto námitkou se však podle státního zástupce již soudy nižších stupňů vypořádaly ve svých rozhodnutích, k čemu odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a odůvodnění usnesení odvolacího soudu. Státní zástupce tedy závěrem shrnuje, že námitky dovolatele dílem neodpovídají žádnému dovolacímu důvodu a dílem jde o opakování námitek

uplatněných obviněným již v předchozím řízení, které soudy nižších stupňů dostatečně a správně vypořádaly. Takové dovolání je tedy zjevně neopodstatněné a státní zástupce proto závěrem navrhl, aby ho Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

III.

Přípustnost dovolání

13. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zjišťoval, zda je dovolání přípustné a zda vyhovuje všem relevantním ustanovením trestního řádu, tedy zda dovolání obviněného bylo podáno v souladu s § 265a odst. 1, 2 tr. ř., zda bylo podáno ve dvouměsíční zákonné lhůtě a na příslušném místě v souladu s § 265e odst. 1, 3 tr. ř., jakož i oprávněnou osobou ve smyslu § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. Dále Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání splňuje obligatorní obsahové náležitosti upravené v § 265f tr. ř.

14. Po jeho prostudování Nejvyšší soud shledal, že obviněný respektoval všechna výše uvedená ustanovení trestního řádu, takže vyhodnotil podané dovolání jako přípustné a vyhovující relevantním ustanovením trestního řádu, tzn. že nebyly shledány žádné skutečnosti bránící jeho věcnému projednání.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda lze obviněným uplatněné dovolací důvody [viz níže uvedený závěr o faktickém uplatnění dovolacího důvodu i podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.] považovat za některý z důvodů taxativně uvedených v citovaném ustanovení zákona, jehož existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem.

16. V souvislosti s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud připomíná, že tento dovolací důvod je dán tehdy, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V jeho mezích lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv nejde o trestný čin, nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Skutečnosti, které lze podřadit pod uvedený dovolací důvod, jsou již zcela jednoznačně uvedeny v judikatuře Nejvyššího soudu (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2017, sp. zn. [11 Tdo 661/2017](#), ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. [5 Tdo 104/2017](#), ze dne 9. 11. 2016, sp. zn. [4 Tdo 1258/2016](#)) a Ústavního soudu (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. [II. ÚS 279/03](#), ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 449/03](#), ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 73/03](#)).

17. Nad rámec uvedeného Nejvyšší soud ve shodě s judikaturou Ústavního soudu (viz náleží Ústavního soudu ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. [I. ÚS 17/05](#)) konstatuje, že obviněný ve svém dovolání, jímž brojí i proti závěrům učiněným soudem prvního stupně, tak *de facto* uplatnil shora uvedený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., a to v jeho druhé alternativě. Ta je dána tehdy, bylo-li rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Zejména svými námitkami směřujícími proti zjištěnému skutkovému stavu stran výroby pervitinu totiž obviněný výslovně brojí proti hodnocení důkazů provedenému soudem prvního stupně s tím, že se vymezuje vůči závěrům obsaženým v odůvodnění jeho rozhodnutí.

18. Mimo to Nejvyšší soud i při respektování shora uvedeného interpretuje a aplikuje podmínky připuštění dovolání tak, aby dodržel maximy „práva na spravedlivý proces“ vymezené Úmluvou o

ochraně lidských práv a základních svobod a Listinou základních práv a svobod. Je proto povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva obviněného, včetně jeho práva na spravedlivý proces (k tomu viz stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 38/14](#)).

19. Nejvyšší soud tedy v duchu výše citované judikatury Nejvyššího soudu i Ústavního soudu zkoumal, zda dovolání obviněného splňuje kritéria jím uplatněných dovolacích důvodů či jiného důvodu dovolání. Po prostudování obsahu dovolání a připojeného spisového materiálu přitom Nejvyšší soud dospěl k závěru, že obviněným P. H. uplatněné dovolací námitky odpovídají dovolacím důvodům pouze zčásti.

20. Obviněný P. H. totiž podstatnou částí námitek ve svém dovolání usiloval o zpochybnění skutkových závěrů nižších soudů vztahujících se k jeho trestné činnosti, a to námitkami brojícími proti hodnocení svědeckých výpovědí (zejména výpovědi svědka M. Š. a svědka M. J.). Prostřednictvím těchto námitek se pak obviněný snaží o revizi skutkových zjištění, vztahujících se k výrobě pervitinu jeho osobou, ve svůj prospěch. Takovéto námitky skutkové a procesní povahy jsou však v řízení před Nejvyšším soudem zcela irelevantní. K dílčím skutkovým námitkám obviněného se proto Nejvyšší soud vyslovil toliko *obiter dictum*, tedy nad rámec své přezkumné činnosti.

21. Z odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně se podává, že Krajský soud v Brně při hodnocení výpovědi svědka M. Š. vycházel z jeho výpovědi učiněné v hlavním líčení, jakož i výpovědi z přípravného řízení, načež obě jeho výpovědi porovnal též s údaji, které tento svědek uvedl v postavení obviněného v rámci původního společného řízení a následně je též zasadil do kontextu s dalšími ve věci provedenými důkazy, především výpovědí obviněného P. H., svědků M. J. a A. M. S. a dalších svědků, s protokoly o provedeném sledování osob a věcí, či protokoly o domovní prohlídce a prohlídce jiných prostor. Obdobně pak postupoval rovněž stran výpovědi svědků M. J. a A. M. S. K tomu lze doplnit, že obviněný od počátku trestního řízení tvrdil, že se nedopustil žádné výroby pervitinu a nekupoval léčiva, nýbrž pouze svědku M. Š. na jeho přání dělal doprovod při jeho kontaktech se svědkyní A. M. S. a té předával injekční stříkačky s pervitinem, přičemž za toto jednání byl svědkem M. Š. placen. Tuto obhajobu obviněného však oba soudy nižších stupňů vyhodnotily jako účelovou a nevěrohodnou, když podle jejich zjištění to byl naopak obviněný P. H., kterému svědkyně A. M. S. prodávala léčiva a který jí za to platil penězi a drogami, zatímco M. Š. působil pouze jako zprostředkovatel za poskytnutou provizi. Stran výroby pervitinu přitom obviněný ve svém dovolání nezpochybňuje žádné dílčí skutečnosti či úvahy soudů nižších stupňů, nýbrž se obecnými námitkami zaměřenými proti věrohodnosti svědků (resp. jejich výpovědím) snaží o vyloučení těchto důkazů. Soud prvního stupně přitom hodnotil výpovědi všech svědků velmi obezřetně, načež správně uzavřel, že věrohodnost svědka M. J. je třeba pro dílčí změny v jeho výpovědích a pro jeho trestní minulost považovat za sníženou. Současně dospěl k závěru, že ve výpovědi svědka M. Š. lze najít detaily, které nejsou zcela v souladu s realitou, avšak pouze v dílčích skutečnostech. Z údajů obsažených ve výpovědích jmenovaných svědků tak soud prvního stupně vycházel pouze tam, kde tyto údaje byly v souladu s dalšími řádně provedenými důkazy.

26. K vlastní výrobě pervitinu obviněným P. H. pak soud prvního stupně uzavřel, že jeho zjištění v tomto ohledu nevycházejí pouze z výpovědi výše uvedených svědků, nýbrž v nich obsažené údaje korespondují i s obsahem komunikace mezi svědkyní A. M. S. a svědkem M. Š., stejně jako s obsahem navigace v motorovém vozidle svědka M. Š., který obviněného podle své výpovědi vozil (stejně jako další neustanovené osoby, chemikálie a materiál nezbytný pro výrobu drogy) do míst, kde probíhala jednotlivá výroba. Mezi těmito nemovitostmi přitom byla i nemovitost v obci XY, k jejímuž vlastnictví se hlásí rodinní příslušníci obviněného P. H., přičemž podle závěrů soudu prvního stupně byl faktickým vlastníkem právě obviněný, který také poskytl prostředky na její pořízení. Obviněný byl přitom, nad rámec financování nákupu dané nemovitosti a léčiv v hodnotě řádu milionů korun, schopen financovat i vlastní nákladný životní styl, a to i přesto, že byl formálně nemajetný a

zadlužený. Podle zjištění nižších soudů přitom obviněný odebíral léčivo v množství desítek tisíc kusů, které bylo zcela zjevně určeno k výrobě pervitinu a nemohlo jakkoli posloužit k léčebným účelům, jelikož mu bylo dodáváno již vyloupané z tzv. blisterů a bez příbalových letáků. Nadto obviněný platil za léčivo nejen v hotovosti, ale též prostřednictvím již vyrobeného pervitinu, přičemž pervitin vyráběl na přání svědka M. Š. také z léčiva, které tento svědek obdržel jako provizi za zprostředkování obchodu mezi obviněným a svědkyní A. M. S. Skutkový stav ve vztahu k výrobě pervitinu obviněným P. H. tak byl podle dílčích zjištění soudu prvního stupně náležitě objasněn provedenými důkazy, a to navzdory skutečnosti, že obviněný nebyl při samotné výrobě drogy přistižen a ani nebyl zaevidován žádný konkrétní případ výroby drogy.

27. Nejvyšší soud tedy v dané věci neshledal žádné pochybnosti o správnosti obviněným zpochybněných skutkových závěrů, které byly opřeny o vícero důkazů, a to zejména o výpovědi svědkyně A. M. S., svědků M. Š. a M. J., znalecké posudky z oboru kybernetika, počítačová analýza, o výsledky sledování, odborná vyjádření z oboru kriminalistika, chemie a daktyloskopie a protokoly o provedení domovních prohlídek. Soud prvního stupně přitom v rozporu s tvrzením obviněného stran skutkových závěrů o výrobě pervitinu jeho osobou nevycházel výlučně z výpovědi svědka M. Š., takže ze strany soudu v nyní posuzované věci nešlo o svévolné, rozporuplné, nelogické či nepřezkoumatelné hodnotící úvahy, které by odporovaly základním principům ovládajícím proces hodnocení důkazů. V nyní posuzované věci je zřejmé, že se Krajský soud v Brně ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. náležitě vypořádal se všemi skutečnostmi důležitými pro jeho rozhodnutí a rovněž věnoval dostatečnou pozornost námitkám obviněného, s nimiž se vyčerpávajícím způsobem vyrovnal, přičemž s jeho argumentací se plně ztotožnil Nejvyšší soud stejně jako Vrchní soud v Olomouci. Takto vznesené námitky obviněného jsou založeny na jeho vlastním hodnocení provedených důkazů a vlastní verzi o průběhu rozhodných událostí. Obviněným uplatněné námitky se ve skutečnosti týkají procesní stránky věci a směřují k revizi skutkových zjištění, z kterých vycházel soud prvního stupně při hmotněprávním posouzení skutku.

28. Za daného stavu lze konstatovat, že Krajský soud v Brně posuzoval věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících důkazů důkladně, přičemž obzvláště pečlivě a obezřetně postupoval při hodnocení výpovědi svědků, načež ze všech souvislostí, které se nabízely, logickým a přesvědčivým způsobem vyvodil skutkové závěry, respektující přitom princip presumpce nevinny. V nyní projednávané věci tak nejde o případnou existenci tzv. deformace důkazů ve smyslu konstantní judikatury Ústavního soudu, tj. o vyvozování skutkových zjištění, která v žádném smyslu nevyplývají z provedeného dokazování (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. [IV. ÚS 1235/09](#), a ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. [III. ÚS 398/97](#)), jenž by měla za následek porušení zásady *in dubio pro reo*.

29. Obviněný P. H. dále brojí proti závěru soudu prvního stupně o tom, že jeho jednání naplňovalo znak kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 283 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, tedy že byl trestný čin podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku spáchán ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech. Daná námitka odpovídá obviněným uplatněným dovolacím důvodům v tom rozsahu, kde obviněný *in concreto* namítá, že jeho vzájemná spolupráce se svědkyní A. M. S. a svědkem M. Š. nedosahovala nezbytné míry sofistikovaniosti a koordinace. Mezi jeho osobou, svědkyní A. M. S. a svědkem M. Š. totiž podle obviněného nedošlo k rozdělení rolí, nebyla mezi nimi žádná hierarchie a nedocházelo mezi nimi k rozdělování zisku z trestné činnosti. Obviněný podle svého tvrzení představoval jak pro svědkyni A. M. S. tak pro svědka M. Š. pouze jednu z mnoha osob, s nimiž tito obchodovali, přičemž obviněný se nikterak necítil být členem organizované skupiny. Obviněný nadto předestírá též argumentaci vedoucí k hypotetické možnosti, že by nebyl členem organizované skupiny, nýbrž se svého jednání dopustil pouze ve spojení s již existující organizovanou skupinou, ovšem takováto argumentace je pro posouzení jeho věci zcela irelevantní, jelikož podle závěrů soudů nižších stupňů byl členem organizované skupiny, kterou tvořil společně se svědkyní A. M. S. a svědkem M. Š.

30. Obviněný v rámci této námitky zpochybnil rovněž skutkový stav, když tuto část své dovolací argumentace založil na tvrzení, že si nebyl vědom skutečnosti, že léčiva, jež mu dodávala svědkyně A. M. S., byla dovážena z území Polské republiky. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že daná část námitek po obsahové stránce primárně nezpochybňuje právní posouzení dotčeného skutku, nýbrž se jejich prostřednictvím obviněný domáhá přijetí jím nabízených (a pro něho výhodnějších) verzí skutkových zjištění, z kterých pak vyvstávají pochybnosti o právní kvalifikaci žalovaného skutku. Takovéto námitky je však třeba v řízení před Nejvyšším soudem označit za zcela irelevantní, a to v souladu s tím, co již Nejvyšší soud uvedl výše k námitkám, kterými obviněný brojil proti skutkovým závěrům soudu prvního stupně stran výroby drogy jeho osobou.

31. Nejvyšší soud nad rámec odkazu na své výše uvedené závěry ohledně neexistence pochybností o správnosti skutkových závěrů k danému uvádí, že ani skutečnost, že obviněný P. H. přebíral léčiva určená k výrobě drogy již vyloupaná z tzv. blistrů, bez příbalových letáků a na území České republiky, nemůže zpochybnit závěr o jeho vědomí ohledně působení organizované skupiny na území Polské republiky. Již samotná skutečnost, že obviněný je, a to s ohledem na jeho trestní minulost, jakož i jeho vlastní vyjádření, osobou znalou drogového prostředí, svědčí o jeho znalosti faktu, že jím odebíraná léčiva pro výrobu pervitinu nejsou na území České republiky volně k dostání. Obviněný si taktéž podle závěrů soudu prvního stupně obsažených v odůvodnění jeho rozhodnutí krátce poté, co v důsledku zahájení trestního stíhání přišel o zdroj léčiv z Polska, pokusil zajistit si náhradní zahraniční zdroj léčiv v Bosně a Hercegovině. I tato skutečnost tak dokládá jeho vědomí o faktické nemožnosti získání většího množství léčiv nezbytných pro výrobu pervitinu na území České republiky. Podle skutkových závěrů soudu prvního stupně přítom obviněnému byl za účelem získání značného množství prekurzoru svědkem M. Š. zprostředkován dovoz léků polsky hovořící svědkyní A. M. S. Za tato léčiva přítom obviněný neplatil pouze v české měně a pervitinem, nýbrž i v eurech. Svědkyně A. M. S. přítom používala při předání léků osobní motorové vozidlo s polskou registrační značkou, jak vyplývá z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, v němž je shrnut výsledek sledování této svědkyně ze dne 26. 9. 2017. Veškeré tyto skutečnosti tak ve svém souhrnu podle Nejvyššího soudu fakticky vylučují v dovolání přednesenou obhajobu obviněného, v níž předestírá svoji nevědomost o tom, že svědkyně A. M. S. působí na území Polské republiky, odkud také dovážela daná léčiva.

32. K námitce právního hodnocení stran naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným, Nejvyšší soud uvádí, že zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo neoprávněně vyrobí, doveze, vyveze, proveze, nabídne, zprostředkuje, prodá nebo jinak jinému opatří nebo pro jiného přechovává omamnou nebo psychotropní látku, přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku, prekurzor nebo jed, a takový čin spáchá ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech.

33. Nejvyšší soud považuje za vhodné k uvedené problematice ve stručnosti a toliko v obecné rovině připomenout, že trestní zákoník výslovně nedefinuje pojem „organizovaná skupina“ (na rozdíl od pojmu „organizovaná zločinecká skupina“ ve smyslu § 129 tr. zákoníku), takže je jeho vymezení i nadále věcí soudní praxe a judikatury. Organizovanou skupinou se podle dosavadní judikatury rozumí sdružení nejméně tří trestně odpovědných osob, v kterém je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu a tím i jeho škodlivost a závažnost. Organizovaná skupina nemusí mít trvalejší charakter, proto lze tímto způsobem spáchat i jen ojedinělý trestný čin. Současně se nevyžaduje výslovné přijetí za člena organizované skupiny nebo výslovné přistoupení člena k takové skupině, když zcela postačí, že se pachatel fakticky a neformálně (třeba i jen konkludentně) včlenil do skupiny a aktivně se podílel na její činnosti. Pro účast na organizované skupině není rovněž třeba, aby obviněný znal veškeré osoby

podílející se na její činnosti nebo jejich úkoly, když naopak postačuje, že se svým jednáním začlení do takovéto koordinované činnosti a je obeznámen s jejím účelem (k tomu viz blíže usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. [11 Tdo 1010/2016](#)). Tomu, aby pachatel spáchal trestný čin jako člen organizované skupiny, resp. ve spojení s organizovanou skupinou, rovněž nebrání skutečnost, že se nepodařilo zjistit totožnost všech členů organizované skupiny (k tomu blíže viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. [8 Tdo 940/2010](#), a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2017, sp. zn. [11 Tdo 267/2017](#)). O organizovanou skupinu působící ve více státech jde tehdy, pokud působí nejméně ve dvou státech, a to případně včetně České republiky (k tomu viz blíže usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 8. 2015, sp. zn. [11 Tdo 504/2015](#)). Pro trestný čin spáchaný organizovanou skupinou je typické, že při plánovitém a promyšleném rozdělení úkolů mezi její členy dochází ze strany některých členů jen k dílčím jednáním, která se sama o sobě jeví jako méně závažná, a to jak z hlediska své povahy, tak z hlediska příčinného významu pro způsobení následku (k tomu viz blíže usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. [7 Tdo 678/2017](#)). Rozdělení úkolů mezi více spolupachatelů je předpokladem toho, aby po spojení všech dílčích činností jednotlivých spolupachatelů bylo dosaženo zamýšleného cíle snáze a spolehlivěji. To, že jednání některého z členů takové skupiny se jeví jako jednání méně závažné (posuzováno jak z hlediska jeho povahy, tak i příčinného významu pro způsobení následku), nemůže mít samo o sobě vliv na závěr, že jde o čin spáchaný členy organizované skupiny. Zákonnou dikcí „ve spojení“, obsaženou v § 283 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, jsou postiženy i volnější formy vztahu pachatele k uvedené skupině, než je jeho členství ve skupině, a není tak nutno detailně prokazovat naplnění pojmu členství v organizované skupině (k tomu viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. [6 Tdo 193/2015](#), a ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. [6 Tdo 526/2013](#)). K naplnění dané kvalifikované skutkové podstaty přitom může dojít i pouhou spoluprací s organizovanou skupinou, jež působí ve více státech, z nichž jedním je i Česká republika.

34. Ke znaku „člen organizované skupiny“ se vzhledem k povaze této zvláště přitěžující okolnosti musí vztahovat zavinění ve formě úmyslu (§ 15, § 17 tr. zákoníku, viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1604; přiměřeně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. [5 Tdo 826/2013-I.](#)).

35. Promítne-li Nejvyšší soud shora připomenuté závěry z dosavadní rozhodovací praxe do poměrů nyní projednávané trestní věci, je třeba konstatovat, že námitky obviněného jsou zjevně neopodstatněné a právní posouzení jeho jednání soudy nižších stupňů jako „spáchaného ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech“ je zcela namístě. V nyní posuzované věci soud prvního stupně přiléhavě upozornil na všechny relevantní aspekty ústící v přesvědčivý závěr o existenci organizované skupiny působící ve více státech, jimiž se rozumí nejméně dva státy, přičemž znak „více států“ byl v daném případě naplněn tím, že skupina působila na území České republiky a Polské republiky, protože se její členové dopouštěli svého jednání na území obou těchto států. Stran vyžadovaného znaku zapojení nejméně tří osob lze konstatovat, že v daném případě šlo o evidentní zapojení více než tří osob za současného vzájemného rozdělení jejich úloh, přičemž právě dělba těchto úloh zajišťovala úspěšnější dokonání činu. Pro rozdělení úloh přitom není podstatné, že mezi sebou členové skupiny neměli hierarchické postavení, a nebyli tedy ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Jednání obviněného a samostatně stíhaných svědků totiž zcela jednoznačně naplňuje výše uvedené znaky, neboť obviněný P. H. společně se svědkyní A. M. S. a svědkem M. Š. vytvořili organizovanou skupinu, s níž byly spojeny také další neustanovené osoby. Tato organizovaná skupina zajišťovala dlouhodobě (a to po dobu delší než jeden rok) ve větším objemu dovoz léčiv nezbytných k výrobě pervitinu na území České republiky, které byly zajištěny svědkyní A. M. S. na území Polska, načež k jednotlivým předáním docházelo po domluvě zprostředkované svědkem M. Š., přičemž obviněný P. H. zajišťoval na území České republiky společně s dosud neustanovenými osobami výrobu pervitinu, jehož část poskytoval společně s úhradami ceny léčiva mimo jiné i výše uvedeným svědkům, zatímco zbylou část nezjištěným způsobem dále distribuoval. Svědek M. Š. se přitom

nepodílel pouze na zprostředkování drogy, nýbrž obviněného též vozil k nemovitostem, kde docházelo k výrobě pervitinu, stejně jako vozil i další neustanovené osoby podílející se na výrobě a předměty nezbytné k výrobě drogy. Ve vztahu k obviněnému P. H. oba nižší soudy obsáhle odůvodnily, v čem konkrétně je spatřována činnost organizované skupiny, jakož i podíl obviněného na ní, proč neuvěřily jeho obhajobě a z jakých důvodů mají za to, že byl tímto jednáním naplněn znak kvalifikované skutkové podstaty ve smyslu § 283 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku.

36. Celá skupina přitom vykazovala takovou míru plánovitosti své činnosti, že dané okolnosti zvyšovaly pravděpodobnost úspěšného provedení činu a tím i jeho nebezpečnost pro společnost. Jestliže tedy bylo v nyní projednávaném případě důkazy provedenými v odpovídajícím rozsahu (zejména svědeckými výpověďmi, protokoly o sledování, odbornými vyjádřeními z oboru kriminalistika, chemie a daktyloskopie, protokoly o provedení domovních prohlídek a protokoly o provedení prohlídek jiných prostor) dostatečným způsobem prokázáno, že obviněný P. H. spolu se svědkyní A. M. S. a svědkem M. Š. prostřednictvím konspirativní komunikace, kterou zprostředkoval svědek M. Š., zajišťovali dovoz léčiva nezbytného pro výrobu pervitinu do České republiky, kde obviněný P. H. z těchto léků následně vyráběl pervitin, jenž kromě distribuce dalším osobám poskytoval též oběma jmenovaným svědkům. Každá z těchto osob přitom profitovala z dílčích činností, kterými se podílela na chodu celé skupiny, přičemž obviněný P. H. nehradil sjednanou cenu za předaná léčiva vždy při jejich předání, nýbrž tak činil i zpětně, takže si všichni museli být vědomi toho, jaké úkoly každý z nich při této spolupráci zajišťuje. Za tohoto stavu je tedy správný rovněž závěr soudů obou nižších stupňů o naplnění subjektivní stránky daného trestného činu v podobě úmyslu přímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a to i ve vztahu k naplnění zákonných znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 283 tr. zákoníku.

37. Nejvyšší soud proto ve vztahu k této části dovolací argumentace obviněného nemůže jinak než uzavřít, že právní posouzení stran naplnění daného kvalifikačního znaku soudem prvního stupně i odvolacím soudem zcela odpovídá jeho ustálené rozhodovací praxi, a jako takovému mu tedy nelze nic vytknout.

38. Protože Nejvyšší soud, jak je podrobně uvedeno shora, v napadených rozhodnutích obou nižších soudů, popřípadě v jejich postupu v rámci řízení, které předcházelo vydání těchto rozhodnutí, neshledal porušení zákona ve smyslu uplatněných dovolacích důvodů, ani jiného důvodu dovolání uvedeného v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., nemohl být naplněn ani obviněným výslovně neuplatněný (nicméně implicitně jím vyjádřený) dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

39. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovoláním napadeným rozhodnutím vrchního soudu ani jemu předcházejícím postupem nedošlo k porušení zákona ve smyslu dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Jelikož bylo dovolání obviněného P. H. dovolacím soudem shledáno zjevně neopodstatněným, postupoval Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. a jím podané dovolání odmítl.